

EXPUNERE DE MOTIVE

Persoanele cu handicap se numără printre cele mai marginalizate grupuri sociale. Ele nu așteaptă mila noastră, ci acceptarea lor așa cum sunt și un sprijin concret pentru a-și dezvolta capacitățile native ce le au și găsi locul în comunitatea în care trăiesc. Legislația în vigoare prevede o serie de facilități și drepturi ce vizează sprijinirea de către stat a acestora: pregătire școlară la domiciliu, alocație de stat majorată cu 100%, asistență medicală, obținerea gratuită de proteze, cârje, ghetă ortopedice, cărucioare, etc. Crearea unui cadru instituțional optim care să ducă la integrarea socială a acestora a constituit o preocupare constantă, ce a permis realizarea de progrese notabile, ce pot fi în mod cert perfecționate ulterior.

O problemă sensibilă în acest domeniu o constituie îngrijirea copiilor cu handicap. Ea poate fi rezolvată fie într-un cadru instituțional, adaptat tipului de handicap, fie în mediul familial. Problema este de maximă complexitate și necesită obligația de a promova dreptul copilului de a crește în mediul său familial. Prin aceasta se asigură în timpul zilei îngrijire, terapie adecvată, hrană, educație, consiliere, activități recreative, sprijinind astfel familia să-și exercite responsabilitățile parentale. Tendința actuală constă în a se pune accent pe îngrijirea, educația, asistența medicală, consilierea și evaluarea copiilor cu nevoi speciale. Părinții acestora beneficiază de asistență din partea personalului de specialitate putând participa la activitățile de terapie ale acestora. Creșterea și îngrijirea copiilor cu handicap este o sarcină dificilă și complexă, căreia însă nu toți părinții îi fac față. În cazul îngrijirii copiilor cu handicap sever sau a celor lipsiți de discernământ, familia este pusă într-o situație critică, prin solicitarea permanentă a tuturor resurselor de care ea dispune: materiale, psihice, fizice, emotionale etc. Astfel, pe lângă faptul că se cantonează în diverse stadii de depășire a stresului produs de existența în familie a unui astfel de copil, lipsiți de un sprijin profesionist organizat, membrii familiei pot la un moment dat să cedeze în această luptă și să abandoneze munca de educare și recuperare a copilului, sau chiar mai rău, să abandoneze copilul. Eforturile pe care munca de educare și recuperare a unui copil cu handicap sever le presupune, afectează în timp stabilitatea materială, psihică și socială a familiei, acest lucru ducând la creșterea riscului apariției unui handicap social pentru familie, sau chiar mai rău, la creșterea riscului de abandonare a copilului cu handicap mintal sever.

Venind în sprijinul părinților ce au în întreținere și educare copii cu handicap legislația actuală reglementează sprijinul acordat de stat familiilor în cauză pentru creșterea copiilor cu handicap până la împlinirea vârstei de trei ani. Legea prevede pentru aceștia o serie de facilități cum ar fi concediul pentru creșterea copilului până la vârsta de trei ani. Toate aceste măsuri, extrem de utile și necesare, suferă însă de un păcat major: nu țin cont de eforturile, deseori supraomenești ale părinților acestor copii, mai ales a mamei, și nici de uzura fizică și psihică inerentă unei asemenea situații.

În forma actuală, articolul 48² alin (1) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale reglementează dreptul de reducere a vârstei de pensionare pentru femeile care au realizat stagiul complet de cotizare și care au născut cel puțin 3 copii și pe care i-au crescut până la vârsta de 10 ani. Ele pot beneficia de reducerea vârstei standard de pensionare cu un an-pentru 3 copii și respectiv cu doi ani – pentru 4 sau mai mulți copii. În ceea ce privește pe cele care au născut și crescut copii cu handicap, actuala legislație nu prevede nimic în favoarea lor. Dacă forma actuală a

art. 48² alin (1) are menirea de a încuraja indirect creșterea natalității, modificarea articolului în cauză în forma pe care o propunem se dorește o sprijinire atât a dreptului copilului cu handicap de a crește în mediul său familial cât și a mamei în a cărei responsabilitate cade acesta și reducerea riscului de abandonare a acestuia. Până la urmă, prin aceasta se degrevează instituțiile statului de o sarcină ce tradițional a fost și trebuie să rămână apanajul familiei. În spiritul expunerii de mai sus, condiționarea creșterii copilului cel puțin până la vârsta de 10 ani, o considerăm o condiție absolut necesară evitării eventualelor abuzuri în aplicarea legii.

Pentru îndreptarea acestei stări de lucruri, singura soluție legală o constituie amendarea actualei prevederi din lege în sensul arătat. Prin modificarea legislativă pe care o propunem se va sprijini atât dreptul copilului cu handicap de a crește în mediul său familial cât și a mamei în a cărei responsabilitate cade acesta, reducându-se riscul de abandonare a acestuia.

Inițiatori:

Paul Magheru – deputat PRM

Adrian Moisoiu – deputat PRM

Merce Ilie – deputat PRM

Iuliu Furo – deputat PRM

Claudiu Pop – deputat PSD

